

LIBRIS

Editor: Luminița Bratu
Copertă: Flory Preda
Tehnoredactare: Florența Sava
Corectură: Georgeta Nicolae

We know
books

Copyright © 2026 Editura Prestige
pentru ediția în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DICKENS, CHARLES

Marile speranțe/Charles Dickens. - București: Prestige, 2026
ISBN 978-630-332-293-3

821.111

TOATE DREPTURILE REZERVATE!

Nicio parte a acestei cărți nu poate fi utilizată sau reprodusă
în vreun fel fără permisiunea scrisă a editurii, cu excepția citatelor
scurte, încorporate în articole critice sau în recenzii.

Tel.: 0732.55.88.33

www.edituraprestige.ro

www.youtube.com/@EDITURAPRESTIGE

www.facebook.com/edituraprestigeoficial

<https://www.instagram.com/edituraprestige>

www.tiktok.com/@edituraprestige

Charles Dickens

Marile Speranțe

PRESTIGE
București - 2026

serării, iar în întinderea uriașă, luminată liniștit, pe care mi-o dezvălui, n-am zărit nicio umbră care să prevestească altă despărțire.

CUPRINS

Capitolul I	5
Capitolul II	11
Capitolul III	24
Capitolul IV	31
Capitolul V	43
Capitolul VI	58
Capitolul VII	61
Capitolul VIII	75
Capitolul IX	92
Capitolul X	102
Capitolul XI	111
Capitolul XII	131
Capitolul XIII	140
Capitolul XIV	150
Capitolul XV	153
Capitolul XVI	169
Capitolul XVII	175
Capitolul XVIII	187
Capitolul XIX	205
Capitolul XX	226
Capitolul XXI	238
Capitolul XXII	244
Capitolul XXIII	262

Capitolul XXIV	274
Capitolul XXV	283
Capitolul XXVI	293
Capitolul XXVII	304
Capitolul XXVIII	315
Capitolul XXIX	323
Capitolul XXX	341
Capitolul XXXI	354
Capitolul XXXII	362
Capitolul XXXIII	370
Capitolul XXXIV	380
Capitolul XXXV	389
Capitolul XXXVI	400
Capitolul XXXVII	409
Capitolul XXXVIII	420
Capitolul XXXIX	437
Capitolul XL	454
Capitolul XLI	472
Capitolul XLII	480
Capitolul XLIII	491
Capitolul XLIV	498
Capitolul XLV	509
Capitolul XLVI	520
Capitolul XLVII	530
Capitolul XLVIII	540
Capitolul XLIX	550

Capitolul L	563
Capitolul LI	569
Capitolul LII	580
Capitolul LIII	587
Capitolul LIV	604
Capitolul LV	624
Capitolul LVI	634
Capitolul LVII	641
Capitolul LVIII	658
Capitolul LIX	668

Capitolul I

Numele meu de familie, după tată, fiind Pirrip, iar numele meu de botez fiind Philip, limba mea de copil mic n-a reușit să pronunțe din acestea două nimic mai mult și mai deslușit decât Pip. Și, pentru că eu îmi ziceam Pip, tot Pip mi-au zis și ceilalți.

Dacă spun că Pirrip este numele de familie al tatălui meu, îmi întemeiez afirmația pe piatra lui de mormânt și pe spusele surorii mele - doamna Joe Gargery, măritată cu fierarul. Cum nu mi-am văzut niciodată tatăl sau mama, nici vreun portret al vreunuia dintre ei (căci au trăit cu mult înainte de a apărea fotografii), mi-am închipuit înfățișarea lor, fără să-mi dau seama de ce, după cum arătau pietrele lor de mormânt. Forma literelor de pe piatra tatălui meu mi-a sădit în minte ciudata convingere că fusese un bărbat solid, îndesat, cu părul negru și creț. După forma și rotunjimea literelor din inscripția „De asemenea, Georgiana, soția celui de mai sus”, am tras concluzia, cu judecata mea de copil, că mama fusese pistruiată și bolnăvicioasă. Cât despre cele cinci pietre micuțe ca niște tăblițe de scris, fiecare de aproape un picior și jumătate lungime, înșiruite lângă mormântul lor, închinat amintirii celor cinci frați mai mici ai mei - care au renunțat foarte devreme să-și câștige dreptul la viață, în lupta aceasta pe care o purtăm cu toții -, sunt și acum sub înrâurirea convingerii mele de atunci, păstrată cu sfințenie, că toți se născuseră întinși pe spate, cu mâinile în buzunarele pantalonilor și că nu și le scosese niciodată de acolo, în puținul timp cât trăiseră.

Locuiam într-un ținut mlăștinos, la gurile unui râu, mai bine zis, într-o buclă pe care o făcea acesta, la vreo douăzeci

de mile depărtare de mare. Cred că am căpătat cea dintâi impresie foarte clară și cuprinzătoare despre cum stăteau lucrurile într-o memorabilă după-amiază târzie și friguroasă. Atunci am descoperit, fără nicio urmă de îndoială, și că locul acela mohorât și năpădit de urzici era cimitirul; că Philip Pirrip, răposat al acelei parohii, de asemenea, Georgiana, soția celui de mai sus, erau morți și îngropați; că Alexander, Bartholomew, Abraham, Tobias și Roger, pruncii abia născuți ai celor dinainte, erau, de asemenea, morți și îngropați; că șesul acela întunecat și sălbatic, de dincolo de cimitir, întrețaiat de șanțuri, de valuri de pământ și de zăgazuri, pe care pășteau, ici-colo, cirezi de vite, era mlaștina; că dincolo de ea, linia plumburie de jos era râul; că întinderea necunoscută, de și mai departe, dinspre care venea vântul, era marea; că ghemotocul de carne, care începuse să tremure și să se smiorcăie, înfricoșat de toate acestea, era Pip.

– Ține-ți gura! strigă o voce înfiorătoare și, în clipa următoare, un om sări în picioare dintre morminte, lângă portalul bisericii. Fără gălăgie, împielitătule mic, ori îți iau gâtul!

Era un om fioros, îmbrăcat în haine cenușii, grosolane, cu un inel de fier greu la picior. Un om fără pălărie, cu încălțările scâlciate și cu o cârpă zdrențuită, legată în jurul capului. Un om care se cufundase în apă, care se vârase în noroi, care își zdrelise picioarele de pietre și se julise de cremene, care se înțepase în urzici și se sfâșiasse prin mărcini; care șchiopăta și tremura, se holba la mine și mormăia; ai cărui dinți clănțneau când m-a apucat de bărbie.

– Oh! Nu-mi tăiați gâtul, domnule, m-am milogit eu îngrozit. Vă rog să n-o faceți, domnule!

– la s-auzim cum te cheamă! zise omul. Repejor!

– Pip, domnule.

– Înc-o dată, zise omul, holbându-se la mine. Dă-i drumul!

– Pip. Pip, domnule.

– la arată-ne unde stai, zise omul. Arată cu degetu'!

I-am arătat cu degetul unde se afla satul, care se vedea pe bucata netedă de țărnam, printre arinii și copacii retezați, la o milă sau ceva mai mult distanță de biserică.

După ce s-a uitat câteva clipe la mine, omul m-a întors cu capul în jos și cu picioarele în sus și mi-a golit buzunarele. Nu era nimic în ele, în afară de o bucată de pâine. Când biserica reveni la poziția sa – căci omul fusese atât de iute și de puternic încât mi-o răsturnase cu susul în jos înaintea ochilor, de-i văzusem deodată turla sub picioarele mele – cum ziceam, când biserica reveni la poziția sa, m-am trezit așezat pe piatra înaltă a unui mormânt, tremurând, în vreme ce el îmi mânca bucata de pâine cu lăcomie.

– Mă, țacă, zise omul, lingându-și buzele, da' ce obraji bucălați ai!

Cred că într-adevăr erau bucălați, deși la vremea aceea eram prea scund pentru vârsta mea și pirpiriu.

– Afurisit să fiu dacă nu i-aș mânca, zise omul, clătinând amenințător din cap, tare-mi mai vine s-o fac!

Mi-am exprimat speranța, cu toată seriozitatea, că n-avea s-o facă și m-am încleștat și mai tare de piatra de mormânt pe care mă pusese, pe de-o parte, ca să mă țin și, pe de alta, ca să nu izbucnesc în plâns.

– Auzi, ia fii atent! zise omul. Unde-i mama ta?

– Colo, domnule! răspunsei.

– El tresări, făcu grăbit vreo câțiva pași, apoi se opri și se uită peste umăr.

– Colo, domnule! îi explicai eu, timid. „De asemenea, Georgiana.” Aceea e mama mea.

– Al zise el, întorcându-se. Și cel lungit lângă mamă-ta este taică-tău?

– Da, domnule, răspunsei. El este, „răposat al acestei parohii”.

– Aha! mormăi el atunci, chibzuind. Și tu cu cine stai – presupunând că o să ți se facă hatârul să mai stai undeva, lucru pe care nu l-am hotărât încă?

– Cu sora mea, domnule... doamna Joe Gargery... nevasta lui Joe Gargery, fierarul, domnule.

– Fierar, zici? făcu el și se uită în jos, la piciorul lui.

După ce-și plimbă de vreo câteva ori privirea încruntată de la piciorul lui la mine, veni mai aproape de piatra mormântului pe care stăteam, mă înșfăcă de mâini și mă înclină pe spate, ținându-mă cât să nu cad, astfel încât ochii lui se uitau, și mai fioroși, în jos, către mine, iar ai mei se uitau neajutorați, în sus, către el.

– Auzi, ia fii atent! zise el. Se pune întrebarea dacă meriți să fii lăsat în viață.

Tu știi ce-i aceea o pilă?

– Da, domnule.

– Dar haleală știi ce e?

– Da, domnule.

După fiecare întrebare, mă lăsa din ce în ce mai jos pe spate, ca să-mi sporească sentimentul de neajutorare și de primejdie.

– Să-mi aduci o pilă! Mă lăsa mai jos.

– Și adu-mi niște haleală! Mă lăsa și mai jos.

– Să-mi aduci și una, și alta! Mă lăsa și mai jos.

– Că de nu, îți scot inima și ficații! Mă lăsa și mai jos.

Eram speriat de moarte și atât de amețit, încât m-am agățat de el cu amândouă mâinile și i-am zis:

– Dacă ați fi atât de bun să mă lăsați să stau drept, domnule, poate nu mi-ar fi rău și aș înțelege mai limpede.

M-a îngrozit, lăsându-mă și mai pe spate și întorcându-mă iarăși cu capul în jos, încât văzui biserica făcând din nou o tumbă peste girueta ei. Apoi, mă ținu de brațe în poziție dreaptă, în vârful pietrei de mormânt, și continuă cu aceste cuvinte înfricoșătoare:

– Să-mi aduci, mâine, dis-de-dimineată, pila și haleala. Mi-aduci și una, și alta la fortul vechi de colo! Așa să faci, dar să nu îndrăznești să sufli vreo vorbă ori să dai vreun semn că ai fi văzut pe cineva ca mine sau pe oricine altcineva, și atuncea o să te las în viață. Dacă dai greș ori te abați de la cuvântul meu în vreun fel oarecare, cât de puțin, atuncea o să-ți smulg inima și ficații, o să ți le pun la frigare și o să ți le mănânc! Auzi, bagă de seamă că nu sunt singur, cum poate ai crezut. Colo, mai este un flăcău, care se ascunde cu mine, și, pe lângă flăcăul ăla, eu sunt un înger. Flăcăul ăla aude ce-ți spun eu acum. Flăcăul ăla are un fel al lui, tainic, de a pune mâna pe câte un băiețel, ca să-i ia inima și ficații. Degeaba ar încerca un băiețel să se ascundă de flăcăul ăla. Băiețelul ar putea să încuie și ușa, ar putea să se vâre în pat, la căldurică, ar putea să se învelească și să-și tragă pătura peste cap, s-ar putea crede la adăpost și în siguranță, dar flăcăul ăla se va târî, încet-încet, până va ajunge la el și îi va spinteca burta. Abia-abia de-l mai țin, acum, pe flăcăul ăla să nu-ți facă vreun rău. Îmi vine tare greu să-l țin pe flăcăul ăla departe de măruntaiele tale. Ei, ce-ai de zis?

I-am spus că îi voi aduce pila și îi voi mai aduce și ce brumă de mâncare o să pot găsi și că voi veni să-l caut, la fort, dis-de-dimineată.

– Spune: Dumnezeu să mă trăsnească și să mor dacă n-am să fac așa! îmi ceru omul.

Am repetat întocmai cum mi-a cerut, iar el m-a lăsat pe pământ.

– Auzi, reluă el, să ții minte ce-ai jurat și să-l ții minte și pe flăcăul ăla!

Acuma du-te acasă!

– Noapte bună, domnule! îngăimai eu.

– Cam așa ceva! zise el, aruncând o privire în jur, peste mlaștina umedă și rece. Mai bine aș fi o broască! Sau un țipar!

În același timp, își cuprinse cu mâinile trupul scuturat de tremur – ținându-se strâns, parcă pentru a nu se desface în bucăți – și o porni șchiopătând către zidul jos al bisericii. Urmărindu-l cu privirea, în timp ce mergea, croindu-și drum printre urzicile și măcăcinii care mărgineau movilele înverzite, în ochii mei de copil părea că ocolește, cu băgare de seamă, mâinile morților ce se șteau din mormintele lor ca să-l prindă de gleznă și să-l tragă înăuntru.

Când ajunse la zidul bisericii, trecu dincolo, sărindu-l ca un om cu picioarele rebegite și țepene, apoi se răsuci în loc și mă căută din priviri. Văzându-l că se întoarce, m-am întors și eu minte naș cu fața în direcția casei mele, fugind cât mă țineau picioarele. După vreo câteva clipe, însă, mi-am aruncat ochii peste umăr și am văzut că pornise din nou către râu, strângându-se în continuare în brațe, căutând, din pricina picioarelor lui rănite, să calce numai pe pietrele mari care erau presărate ici-colo prin mlaștină, ca să le folosească oamenii la trecere, când ploua mult sau în timpul fluxului.

În clipa în care m-am oprit să mă uit după el, mlaștina se mai vedea doar ca o linie neagră, orizontală și lungă; râul închipuia o altă linie, dar nu la fel de lată și nici la fel de neagră; iar cerul era și el brăzdat tot de lungi linii roșii, furioase,

despărțite între ele de alte linii, negre. Pe malul râului abia mai deslușeam singurele două obiecte negre, din tot peisajul, care păreau să stea în picioare; unul dintre acestea era fanalul după care se călăuzeau marinarii – ca un butoi fără doage înfipt în vârf de stâlp –, un obiect urât, privit de aproape; celălalt era o spânzurătoare cu niște lanțuri agățate de ea, în care atârnase odinioară un pirat. Omul meu se îndrepta șchiopătând către aceasta din urmă, de-ai fi zis că piratul înviase și se dăduse jos, iar acum se întorcea să se spânzure singur din nou. M-am simțit cumplit de îngrozit la acest gând. Iar când am văzut vitele ridicându-și capetele și privind lung în urma lui, m-am întrebat dacă nu gândeau și ele la fel. M-am uitat bine în jurul meu, încercând să-l descopăr pe flăcăul cel înspăimântător, dar n-am văzut nici urmă de el. Atunci, iarăși foarte speriat, am rupt-o la fugă spre casă, fără să mă mai opresc.

Capitolul II

Sora mea, doamna Joe Gargery, era cu peste douăzeci de ani mai în vârstă decât mine și își câștigase o indiscutabilă reputație, în ochii ei și ai vecinilor, prin faptul că mă crescuse pe mine „pe palme”. Cum, pe vremea aceea, trebuia să aflu singur ce însemna această expresie și cum știam că avea o mână grea, stându-i în obicei s-o lase să cadă atât asupra bărbatului ei, cât și asupra mea, ajunsese la concluzia că Joe Gargery și cu mine eram, amândoi, crescuți pe palme.

Nu era o femeie cu vino-ncoace sora aceasta a mea, am avut dintotdeauna o vagă impresie că tot cu palmele îl făcuse pe Joe Gargery s-o ia de nevastă. Joe era un bărbat